

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 18 stycznia 2023 r.

DIH-4.707.41.2023.TN

DECYZJA DIH-4.3.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i poz. 803) zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 i z 2023 r. poz. 877), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, art. 91 pkt 25, art. 91 pkt 26 lit. a, lit. c i lit. d, art. 92 pkt 5-6, art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 i z 2023 r. poz. 1852), zwaną dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 6 listopada 2023 r. wniesionego przez Panią [xxx] prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą GALERIA LAMP Anna Tyrc ze stałym miejscem wykonywania działalności gospodarczej w Międzyrzeczu Dolnym, od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 20 października 2023 r. (sygn. akt DB.8361.137.2023/5DEC/23) wydanej w przedmiocie nałożenia na ww. przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł (pięć tysięcy złotych 00/100) za:

- 1) nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz nieprzekazanie tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, do czego ww. przedsiębiorca był zobowiązany, prowadząc sklep internetowy <https://galerialamp.com.pl/>, co narusza art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 2) nieprzekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, do czego ww. przedsiębiorca był zobowiązany, prowadząc sklep internetowy <https://galerialamp.com.pl/>, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 3) niedopełnienie jako dystrybutor sprzętu elektrycznego obowiązków wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, dotyczących udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 4) udostępnianie sprzętu wprowadzonego na terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt nie wpisanego do rejestru, co narusza art. 39 pkt 1 lit. a ustawy o zużytym sprzęcie,

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 9 listopada 2023 r. do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej „Śląskim WIIH”, wpłynęło odwołanie z dnia 6 listopada 2023 r., które zostało wniesione przez Panią [xxx] prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą GALERIA LAMP Anna Tyrc, od decyzji Śląskiego WIIH z dnia 20

października 2023 r. (sygn. akt DB.8361.137.2023/5DEC/23) wydanej w przedmiocie nałożenia na ww. przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł za naruszenie art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 1 lit. a, pkt 2-3 ustawy o użytym sprzęcie.

Decyzja Mazowieckiego WIIH została doręczona stronie 24 października 2023 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 6 listopada 2023 r.

Pismem z dnia 15 listopada 2023 r. Śląski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

W dniach od 17 do 20 lipca 2023 r. inspektorzy Śląskiego WIIH działając na podstawie i w zakresie upoważnienia nr DB.137.2023 z 17 lipca 2023 roku, po uprzednim skierowaniu zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, znak DB.91.2023 z 29 czerwca 2023 roku, przeprowadzili kontrolę w należącym do Strony sklepie w Bielsku-Białej przy ul. Partyzantów 51B. Kontrolę przeprowadzono pod kątem oceny przestrzegania przez przedsiębiorcę, jako dystrybutora w rozumieniu ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym przepisów art. 37 i 39 ww. ustawy. Ustalono, że Strona oferuje do sprzedaży sprzęt elektryczny przeznaczony dla gospodarstw domowych. W trakcie kontroli stwierdzono, że Strona, wbrew obowiązkowi ciążącemu na niej, jako dystrybutorowi sprzętu, wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie nie umieściła w kontrolowanym punkcie sprzedaży informacji o tym, że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Obowiązki określone w art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie zostały również naruszone w zakresie udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość, ponieważ wymagane informacje nie zostały przekazane w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Strona jako podmiot udostępniający sprzęt elektryczny i elektroniczny w sklepie internetowym, nie przekazała także informacji o punktach zbierania użytego sprzętu w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie.

Ponadto, w toku kontroli inspektorzy sprawdzili prawidłowość oznakowania i dołączania wymaganych informacji do 5 partii sprzętu elektrycznego znajdującego się w ofercie handlowej, tj.: ceramiczna lampa stołowa CERAMIC TABLE LAMP 08, lampka z klipsem CLAMP LAMP BLACK, lampka biurkowa TABLE LAMP BLACK, lampa stołowa PARIS TLI BIG, lampa stołowa ceramiczna KALI-3 TL-1. Wszystkie wyżej wymienione lampy zakwestionowano z uwagi na brak wyjaśnienia znaczenia zamieszczonego symbolu selektywnej zbiórki użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i brak informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych. Ponadto lampy: ceramiczna lampa stołowa CERAMIC TABLE LAMP 08, lampka z klipsem CLAMP LAMP BLACK,

lampka biurkowa TABLE LAMP BLACK zostały zakwestionowane z uwagi na brak informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami. Udostępnianie na rynku sprzętu bez dołączonych do niego wyżej wskazanych informacji narusza art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Odnosnie sprzętu: lampa stołowa PARIS TLI BIG, lampa stołowa ceramiczna KALI-3 TL-1 ustalono, że strona działając jako wprowadzająca przedmiotowy sprzęt na terytorium kraju, nie była wpisana do rejestru przedsiębiorców i organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a jednocześnie, będąc dystrybutorem, udostępniała sprzęt, co świadczy o naruszeniu przez Stronę art. 39 pkt 1 lit. a ustawy o zużyтым sprzęcie.

Strona nie wniosła uwag do protokołu kontroli, o którym to uprawnieniu została pouczona. Zatem protokół kontroli korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim stwierdzone, stosownie do treści art. 76 §1 KPA.

Pismem z dnia 20 września 2023 r. Strona została zawiadomiona o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25, art. 91 pkt 26 lit. a, lit. c i lit. d ustawy o zużyтым sprzęcie. Jednocześnie poinformowano Stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w niniejszym postępowaniu, tj. zapoznania się z aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych do czasu zakończenia postępowania, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań zgodnie z art. 10 § 1 KPA. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Śląski WIIH decyzją z dnia 20 października 2023 r. (sygn. akt DB.8361.137.2023/5DEC/23) nałożył na ww. przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł. Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji.

W swoim odwołaniu od zaskarżonej decyzji strona wskazała, że odwołuje się od zaskarżonej decyzji i wnosi o jej zmianę w zakresie anulowania wymierzonej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł. Strona wskazała, że wymierzona kara pieniężna jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do „naruszeń” przepisów jakie zostały wskazane w trakcie kontroli. Strona wskazała, że kara dotyczy nieumieszczenia w widocznym miejscu informacji, jakie elektrośmieci można zostawiać, w jakiej placówce handlowej, gdzie są punkty zbiórki elektrośmieci oraz tego, że na kilku instrukcjach obsługi lampek stołowych nie było wytłumaczone znaczenie ikony przekreślonego kosza na śmieci, a także, że sklep nie jest ujęty w rejestrze. W ocenie strony, naruszenia te nie stanowią żadnego zagrożenia, ani nie mogą powodować żadnych negatywnych skutków zarówno dla konsumentów jak i środowiska. Naruszenia zostały skorygowane od razu podczas trwania kontroli. Strona wskazała, że na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat kilkakrotnie przyjmowała takie urządzenia - lampy i oddawała do punktu zbiórki elektroodpadów. Z kolei drugie naruszenie jest również nieniosące żadnych negatywnych konsekwencji, gdyż lista punktów zbiórki elektrośmieci jest powszechnie dostępna w Internecie, a niemal każdy ma przy sobie telefon z dostępem do Internetu. Strona podniosła, że niezasadne jest karanie za brak wytłumaczenia znaczenia znaku przekreślonego kosza na śmieci, gdyż nawet małe dzieci nie mają trudności z jego zrozumieniem. Strona nie rozumie konieczności wpisu sklepu do rejestru, gdyż sklep sprzedający oprawy oświetleniowe z samej natury rzeczy sprzedaje produkty, które kiedyś należy zutylizować. W ocenie strony, naruszenia miały nikłe albo żadne negatywne konsekwencje dla obywateli, czy środowiska i jedynie naruszały przepisy porządkowe. Jest to rażąco sprzeczne z wysokością nałożonej na stronę kary. Niewspółmiernie wysoka kara w stosunku do przewinienia narusza poczucie sprawiedliwości oraz powoduje poczucie nieuzasadnionej krzywdy i wzbudza wątpliwości w stosunku do przesłanek jakimi kieruje się Urząd Inspekcji Handlowej. Szczególnie gdy w swojej decyzji Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej powołuje się na przepisy, które ewidentnie dają możliwość niekarania, a jedynie pouczenia za naruszenia przepisów. Strona wskazała, że Ustawodawca określił minimalną wysokość kary na 5 000 zł, czyli tym

samym wskazał, że kara pieniężna może być wymierzona dopiero wtedy, gdy wykroczenie będzie odpowiednio poważne. Dla przykładu Ustawodawca określił karę 2500 zł za jazdę z prędkością przekraczającą o ponad 71 km/h ograniczenie prędkości, oraz w podobnej wysokości za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Są to wykroczenia, które mogą w bezpośredni sposób powodować zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, a jednak Ustawodawca przewidział dwukrotnie niższą karę niż w otrzymanej Decyzji.

Prezes Urzędu pismem z 4 grudnia 2023 r. zawiadomił stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 KPA w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Kontrola prowadzona przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH miała na celu sprawdzenie przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, co zostało wskazane w określeniu przedmiotu i zakresu kontroli. Ustalenia kontroli zostały wykazane w protokole kontroli, który został podpisany przez przedsiębiorcę i do którego strona nie wniosła uwag w ustawowym terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisania określonym w art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej.

Nie ulega wątpliwości, że przedsiębiorca jest dystrybutorem sprzętu elektrycznego w rozumieniu przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 2 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) „dystrybutorze rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt”.

Ustawa o zużytym sprzęcie określa również definicję udostępnienia na rynku. W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 17 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) „udostępnieniu na rynku - rozumie się przez to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie”.

Ustawa o zużytym sprzęcie zawiera również definicję sprzętu, sprzętu przeznaczonego do gospodarstw domowych oraz zużytego sprzętu a także zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych.

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 13 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) sprzęcie - rozumie się przez to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz

urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.”

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 14 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) „sprzęcie przeznaczonym dla gospodarstw domowych - rozumie się przez to sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe”.

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 24 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) „zużytym sprzęcie - rozumie się przez to sprzęt stanowiący odpady w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, łącznie ze wszystkimi częściami składowymi, podzespołami i materiałami eksploatacyjnymi stanowiącymi część sprzętu w momencie pozbywania się go.”

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 25 w/w ustawy: „Ilekcioć w ustawie jest mowa o (...) zużytym sprzęcie pochodzącym z gospodarstw domowych - rozumie się przez to zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz zużyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.”

Przepis art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie formułuje obowiązek dwojakiego rodzaju, tj. obowiązek przyjmowania zużytego sprzętu (art. 37 ust. 1 – 3) oraz obowiązek informacyjny (art. 37 ust. 4).

Zgodnie z art. 37 ust. 4 w/w ustawy dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj.

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Wykładnia art. 37 ust. 4 w/w ustawy wskazuje, że adresatem obowiązku nałożonego przez ten przepis jest dystrybutor, a więc podmiot w rozumieniu art. 4 pkt 2 w/w ustawy tj. osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba prawna w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt. Dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Istotą przepisów ustawy o zużytym sprzęcie jest spełnienie obowiązków informacyjnych.

Przepis art. 37 ust. 4 w/w ustawy stanowi:

„Dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3. Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do

przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

Strona, wbrew obowiązkowi ciążącemu na niej, jako dystrybutorowi sprzętu, wynikającego z art. 37 ust. 4 zdanie pierwsze ustawy o zużytych sprzęcie nie umieściła w kontrolowanym punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Obowiązek „umieszczenia w widocznym miejscu” informacji odnosi się do formy pisemnej informacji, która ma być czytelna i znajdować się w widocznym miejscu.

Natomiast zdanie drugie art. 37 ust. 4 w/w ustawy odnosi się do przekazania informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu w sytuacji gdy przedsiębiorca udostępnia na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Kontrolowany dystrybutor udostępnia na rynku sprzęt również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. W toku kontroli stwierdzono, że na stronie internetowej <https://galerialamp.com.pl> kontrolowany przedsiębiorca nie dopełnił obowiązku, wynikającego z 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, przekazania wyżej wymienionych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi na stronie internetowej lub w formie komunikatu (do protokołu kontroli załączono wydruk z dnia 17 lipca 2023 r. strony internetowej). Tym samym wymagane informacje nie zostały przekazane przez stronę w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu pomimo, iż przedsiębiorca udostępnia na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym wypadku, stosownie do art. 92 pkt 6 cyt. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

W stosunku do strony stwierdzono równocześnie naruszenie art. 39 pkt 1 lit a ww. ustawy poprzez udostępnianie sprzętu wprowadzonego na terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt niewpisanego do rejestru, naruszenie art. 39 pkt 2 ww. ustawy poprzez nieprzekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, do czego ww. przedsiębiorca był zobowiązany, prowadząc sklep internetowy <https://galerialamp.com.pl/>, naruszenie art. 39 pkt 3 ww. ustawy poprzez niedopełnienie jako dystrybutor sprzętu elektrycznego obowiązków wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, dotyczących udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie.

Zgodnie z art. 39 ustawy o zużytych sprzęcie:

„Dystrybutor jest obowiązany do:

1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:

a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,

b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;

2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.”

Naruszenie art. 39 pkt 1 lit. a ww. ustawy stwierdzono, ponieważ strona będąca

pierwszym wprowadzającym na teren kraju oceniany sprzęt (lampa stołowa PARIS TLI BIG, lampa stołowa ceramiczna KALI-3 TL-1 z poz. 2.4 i 2.5 w protokole kontroli) nie była wpisana do rejestru bazy danych o produktach i opakowaniach oraz gospodarce odpadami, działającej pod adresem www.bdo.mos.gov.pl. W przypadku produktów z poz. 2.1-2.3 w protokole kontroli, czyli trzech pierwszych produktów, pierwszym wprowadzającym na teren kraju był inny podmiot gospodarczy wpisany do rejestru BDO. Dlatego też naruszenie art. 39 pkt 1 lit. a ww. ustawy stwierdzono w stosunku do dwóch rodzajów sprzętu.

W swoim oświadczeniu z dnia 18 lipca 2023 r. strona potwierdziła, że nie jest wpisana do bazy rejestru BDO (Baza danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, o której mowa w art. 79 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach). Strona zobowiązała się w tym oświadczeniu do dokonania wpisu do tej bazy. W stanie faktycznym na dzień wydania niniejszej decyzji strona uzupełniła wpis do BDO i otrzymała numer rejestrowy.

W toku kontroli nie stwierdzono naruszenia art. 39 pkt 1 lit. b ww. ustawy, ponieważ kontrolowane produkty oznakowane były, zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy w sposób wyraźny, czytelny i trwały, symbolem selektywnego zbierania, zgodnym ze wzorem określonym w załączniku nr 2 do ww. ustawy.

W zakresie przestrzegania wymogów określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie stwierdzono, że w punkcie sprzedaży kontrolowany przedsiębiorca umieścił w widocznym miejscu stosowną informację o punktach zbierania zużytego sprzętu, wskazując adresy 3-ch punktów zlokalizowanych na terenie Bielska-Białej. Stwierdzono jednakże, że kontrolowany nie dopełnił obowiązku umieszczenia przedmiotowej informacji na stronie internetowej <https://galerialamp.com.pl>. Z uwagi na brzmienie art. 39 pkt 2 ww. ustawy, który odnosi się również do przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość i zobowiązuje przedsiębiorcę do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, brak wymaganej informacji na stronie internetowej stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W odniesieniu do art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do: (...) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych".

Treść art. 13 ust. 1 w/w ustawy wskazuje, że: „Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o:

- 1) zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (symbol selektywnego zbierania - przekreślony kosz);
- 2) potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.”

Treść art. 13 ust. 1 w/w ustawy jest podzielona na dwa ustępy, z których pierwszy odnosi się do obowiązku nałożonego na wprowadzającego sprzęt dołączenia do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1. Dodatkowo ustawodawca wprowadził obowiązek wyjaśnienia znaczenia oznakowania, czyli symbolu selektywnego zbierania – przekreślonego kosza. Na gruncie niniejszej sprawy dla wszystkich ocenianych 5-ciu partii lamp (tj. ceramiczna lampa stołowa CERAMIC TABLE LAMP 08, lampka z klipsem CLAMP LAMP BLACK, lampka biurkowa TABLE LAMP BLACK, lampa stołowa PARIS TLI BIG, lampa stołowa ceramiczna KALI-3 TL-1) nie dołączono informacji dotyczących wyjaśnienia znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie (art. 13 ust. 1 ww. ustawy) oraz potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych:

substancji, mieszanin oraz części składowych (art. 13 ust. 2 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, „administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto (...) wbrew przepisom art. 39:

- a) udostępnia na rynku sprzęt niezgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a, (...)
- b) nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu,
- c) udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1.”

Zgodnie z art. 92 pkt 5 ww. ustawy administracyjne kary wynoszą w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5000 zł do 500 000 zł.

Stosownie zaś do art. 93 ust. 2 ww. ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza w drodze decyzji właściwy Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. W przedmiotowym przypadku wymierzono stronie jedną karę, której wysokość nie przekracza najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia (stosownie 300 000 zł i 500 000 zł). Kara została wymierzona w wysokości najniższego progu wymiaru kary 5 000 zł określonego w art. 92 pkt 5 jak i w pkt 6 ww. ustawy. Kara w wysokości 5 000 zł jest najniższą możliwą karą, która może być nałożona na przedsiębiorcę naruszającego ww. przepisy.

Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują właściwym organom wymierzyć jedną karę podmiotowi, który nie wykonywał obowiązków określonych ww. przepisami, choćby nastąpiła niezwłoczna próba usunięcia nieprawidłowości. Wykazanie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Artykuł 91 tej ustawy stanowi bowiem, że "administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto (...)". Nie wskazuje się tu więc na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale przepis ten stanowi obligatoryjny nakaz jej nałożenia. (patrz wyrok: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 15 stycznia 2020 r., sygn. akt VI SA/Wa 1989/19).

Z akt administracyjnych sprawy i zgromadzonych w nich dowodów jednoznacznie wynika, że przedsiębiorca nie dowiódł, aby zachował wszelką staranność, jakiej wymaga art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Wskazany przepis stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Strona w postępowaniu nie przedstawiła dowodów, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć.

Zgodnie z art. 93 ust. 3 ww. ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organ I instancji wskazał, że określając **stopień szkodliwości naruszenia**

uwzględniono naruszone obowiązki, które miały na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego. Organ I instancji określił stopień szkodliwości naruszenia jako średni. W ocenie Prezesa Urzędu, ten stopień szkodliwości powinien zostać określony jako poważny a zakres naruszenia powinien być określony jako znaczny, ponieważ strona z własnej winy naruszyła kilka przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie. Kontrolowany przedsiębiorca będący dystrybutorem udostępnił na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez załączonych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-2 w/w ustawy polegających na obowiązku dołączenia do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 oraz obowiązku informowania użytkowników o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Naruszenie zakazu udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez wymaganych informacji nie przyczynia się do prawidłowej organizacji selektywnej zbiórki stanowiącej warunek konieczny do zagwarantowania właściwego przetwarzania i recyklingu zużytego sprzętu co jest niezbędne do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Tym samym rodzaj i zakres tego naruszenia odnoszący się do dużej ilości użytkowników tego sprzętu ma charakter poważny. Stopień szkodliwości naruszenia został określony przez Prezesa Urzędu jako poważny a zakres naruszenia jako znaczny.

Określając rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia, organ uwzględnił, że Strona nie dopełniła 2 obowiązków ciążących na niej jako dystrybutorze sprzętu elektrycznego w okresie ujawnienia nieprawidłowości w chwili przeprowadzenia kontroli, czyli 17-20 lipca 2023 r. W ocenie Prezesa Urzędu, strona naruszyła 4 obowiązki, w tym 3 obowiązki określone w art. 39 ww. ustawy. Obowiązki te są zindywidualizowane, każdy z nich stanowi autonomiczną normę sankcjonowaną.

Ponadto Prezes Urzędu wskazuje, że kontrola została wszczęta w 2023 roku, natomiast ustawa o zużyтым sprzęcie zgodnie z brzmieniem jej art. 142, weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku. Jak wynika z informacji zawartych w CEIDG, Pani [xxx] prowadzi nieprzerwanie działalność gospodarczą od 1995 roku, bez okresów zawieszenia. Tym samym strona jako profesjonalny przedsiębiorca mogła przygotować się do respektowania przepisów ww. ustawy w związku z wykonywaną przez stronę działalnością gospodarczą. Natomiast z treści odwołania wynika, że strona nie rozumie celowości wprowadzenia ww. przepisów jak również umniejsza ich znaczenie.

Określając dotychczasową działalność podmiotu, organ I instancji stwierdził, że Strona po raz pierwszy naruszyła obowiązki wynikające z ustawy o zużyтым sprzęcie. Powyższe nie podlega kwestionowaniu przez organ odwoławczy.

Mając na uwadze powyższe, organ ustalił wysokość kary na kwotę 5 000 zł, a więc w najniższej, przewidzianej prawem wysokości.

Kara pieniężna została wymierzona stronie w najniższej możliwej wysokości, dlatego też nieadekwatność kary do przewinienia nie może zostać w tym przypadku uwzględniona. Strona prowadzi działalność gospodarczą i jest obowiązana do znajomości i przestrzegania przepisów dotyczących prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Organ I instancji w zaskarżonej decyzji przeanalizował możliwość odstąpienia od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA, stwierdzając, że wagi naruszenia prawa przez Stronę nie można uznać za znikomą, gdyż brak uwidocznienia wskazanej informacji narusza prawo klientów Strony do uzyskania informacji o możliwości pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego drobnego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Organ I instancji w zaskarżonej decyzji przeanalizował również podstawy do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 KPA, stwierdzając, że

odstąpienie od wymierzenia kary byłoby niecelowe.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 KPA:

„Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (...).”

W stosunku do strony nie została wydana decyzja o odstąpieniu od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, ponieważ organ nie uwzględnił przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa. Decyzja I instancji zawiera analizę przesłanki wagi naruszenia prawa, której nie oceniono jako znikomej.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu publicznego, który polega na ochronie środowiska i zdrowia ludzi.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to strona naruszyła istotne obowiązki informacyjne, dzięki którym konsumenci mogli zapoznać się z przepisami prawa dotyczącymi ich uprawnień związanych z użytym sprzętem. Brak tych informacji mógł spowodować niezgodne z przepisami gospodarowanie przez konsumentów użytym sprzętem. Strona jest przedsiębiorcą prowadzącym profesjonalną działalność gospodarczą i powinna znać i stosować przepisy prawa, które dotyczą jej działalności gospodarczej i tym samym nie można jej przypisać braku zawinięcia. Ponadto cele zostały określone w art. 1 w/w ustawy, który brzmi: „Ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zwanego dalej „ użytym sprzętem”, i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania.”

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można bowiem uznać za naruszenie przepisów prawa, w

stopniu znikomym, takiego naruszenia, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek nieprzestrzegania przepisów prawa przez podmiot do tego zobowiązany. W odniesieniu zaprzestania naruszania prawa, o którym mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA oraz informacji, że strona podjęła dobrowolne działania naprawcze i stwierdzone nieprawidłowości zostały bezzwłocznie usunięte, to należy podkreślić, że działania miały charakter następczy i podjęto je w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej.

Tym samym pomimo spełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa, w ocenie Prezesa Urzędu, nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, co uniemożliwia zastosowanie w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że nie zaistniała podstawa do zastosowania w niniejszym przypadku instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w myśl art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 KPA z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie nie jest uprawniony organ inny niż właściwy Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, co wynika z art. 93 ust. 2 ww. ustawy.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Strona nie realizowała obowiązku informacyjnego w związku z zawarciem umowy z konsumentami, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów związanych z gospodarowaniem zużyтым sprzętem elektrycznym i elektronicznym.

Zasadnie zatem Organ I instancji nie zastosował w przedmiotowej sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Odnosząc się do zarzutów strony zawartych w odwołaniu, to argumentacja strony, że naruszenia te nie stanowią żadnego zagrożenia, ani nie mogą powodować żadnych negatywnych skutków zarówno dla konsumentów jak i środowiska jest nietrafna. Normy sankcjonowane oraz przesłanki wymiaru kary nie zawierają w swojej treści odniesienia do minimalizacji zagrożenia oraz negatywnych skutków dla konsumentów, a wręcz przeciwnie wykładnia funkcjonalna wskazuje na powoływanie się na ochronę środowiska i zdrowia ludzi.

Powoływanie się przez stronę na ogólne informacje dostępne w Internecie bo lista punktów zbiórki elektrośmieci jest powszechnie dostępna w Internecie, a niemal każdy ma przy sobie telefon z dostępem do Internetu, jest również nietrafne, ponieważ obowiązek przekazywania informacji ma charakter zindywidualizowany a nie ogólny. Wymaganie przez stronę zastosowania pouczenia, które jest powiązane z zastosowaniem art. 189f § 1 pkt 1 KPA nie mogło w tym przypadku mieć miejsca, ponieważ nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Strona jest podmiotem profesjonalnym i na stronę nałożone są określone obowiązki. W tym przypadku zostały naruszone obowiązki o charakterze informacyjnym, które strona naruszyła poprzez uchylenie się od udzielania konkretnych informacji użytkownikom.

Strona naruszyła również obowiązki o charakterze faktycznym dotyczące udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisano do rejestru, podczas gdy strona nie była wpisana do rejestru, a także udostępniła na rynku sprzęt bez dołączonej do niego wymaganej informacji.

Strona w swoim odwołaniu minimalizuje swoją odpowiedzialność i polemizuje z treścią przepisów, których powinna przestrzegać prowadząc określoną działalność gospodarczą. Strona powołuje się na wysokość mandatów za wykroczenia, które są niższe niż nałożona na stronę administracyjna kara pieniężna. Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, że prawo karne odnosi się do osób fizycznych, natomiast administracyjne kary pieniężne co do zasady, tak jak w tym przypadku, są nakładane na przedsiębiorców. Również określanie przez stronę administracyjnej kary pieniężnej jako kary porządkowej nie może mieć miejsca, ponieważ przedmiot postępowania nie odnosi się do prawa pracy. Kara pieniężna została nałożona na stronę w najniższej możliwej wysokości. Strona nie spełniła warunków do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary jak również nie dowiodła, że zachowała wszelką staranność, jakiej wymaga art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Poglądy strony na temat zasadności obowiązków, które zostały na stronę nałożone jako na profesjonalny podmiot wykonujący określoną działalność gospodarczą nie mają wpływu na stwierdzenie naruszeń przepisów i w konsekwencji na nałożenie kary. Przedsiębiorcy nie posiadają uprawnień do określania przydatności nałożonych na nich obowiązków, nie mają uprawnień do przyjmowania własnych kryteriów celowości ich realizacji.

Teza wyroku NSA z 9 października 2019 r. sygn. akt II GSK 710/19 brzmi: "Nie oznacza ona, że o przydatności uwidaczniania ceny rozstrzygać może każdorazowo przedsiębiorca, przyjmując swoje własne kryteria celowości informowania o cenach odpowiednich produktów." Teza ta została utrzymana i przywołana w treści uzasadnienia wyroku NSA z 28 września 2021 r. (sygn. akt II GSK 805/21): „Nie ma żadnego prawnego uzasadnienia, aby przedsiębiorcy, uwzględniając specyfikę prowadzonej przez siebie działalności usługowej, kierując się niejasnymi i nieprecyzyjnymi kryteriami, uwidaczniali ceny z naruszeniem kryteriów ustawowych”. Pomimo tego, że przedmiotem niniejszej sprawy jest ustawa o zużytym sprzęcie, tezy orzeczeń NSA wskazują wyraźnie, że w przypadku realizacji obowiązku informacyjnego, określonego przepisami prawa, dowolność stosowania przepisów przez stronę jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że Śląski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

Tym samym decyzja Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 20 października 2023 r. (sygn. akt DB.8361.137.2023/5DEC/23) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

